

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J. P.

przeciwko G. J. i J. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę
12.500 (dwanaście tysięcy pięćset) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu

Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwani powołali się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) mającą wynikać z ograniczenia ich w korzystaniu z prawa do sądu i rzetelnego procesu, gdyż jak stwierdzili, „sądy obu instancji odmówiły pozwany możliwości osobistego i bezpośredniego przedstawienia niuansów stanu faktycznego, zwłaszcza wykazania zwrotu pożyczki, ustalenia okoliczności towarzyszącym temu zdarzeniu”. Pozostałe części wyводу zawartego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie nawiązują do okoliczności niniejszej sprawy i przebiegu postępowania w niej, ale są relacją z orzecznictwa i piśmiennictwa o tym, jak należy rozumieć oczywistość skargi kasacyjnej na gruncie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania, wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie orzeczenia oczywiście nieprawidłowego. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi zatem do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i w jego uzasadnieniu pozwani nie wskazali przepisów prawa materialnego lub procesowego, które Sądy miały w rażącym stopniu naruszyć, ze skutkiem w postaci oczywistej wadliwości wydanego przez nie orzeczenia. Zarzuty skarżących przytoczone w ramach podstaw skargi kasacyjnej, które - co trzeba zaakcentować - nie podlegają badaniu w ramach przedsądu, koncentrują się wokół ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie oraz prowadzącej do nich oceny dowodów, gdy tymczasem tego rodzaju zarzuty nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c. i postanowienie Sądu Najwyższego z 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 9 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

aj